

דרך הדי"ק

מחברת: שול האדמו"ר רבי יאשיהו יוסף פינטו שליט"א

מנות-מסני | גיליון 89 | כ"ח תמוז התשפ"ד

סעודה ראשונה

בלימוד התורה המשנה והגמרא בימי בין המצרים מתקנים את החכמה בינה ודעת של האדם.

ומי שיקפיד בדבר הזה וישתתף בשותפות הזו לסיים את הלימוד כנגד החכמה בינה ודעת, יזכה לתיקון השלם ויזכה להשלים ולהעביר את הימים האלה ולא להיכשל ולבנות את היסודות להמשך השנה שתהיה בנחת ובדרך טובה.

ימים אלה הם ימי בין המצרים, שלושת השבועות בין י"ז תמוז לט' באב שיש בהם קטב מרירי והשטן מרקד, עומד ונמצא בכל מקום. האדם צריך להיות בחכמה גדולה איך לעבור את הזמן הזה ואיך לעבור את הימים האלה.

נוהל שבת

כתוב בספרים הקדושים שמי"ז בתמוז עד ראש השנה יש עשרה שבתות והן כנגד עשר ספירות. השלוש שבתות הראשונות הן כנגד שלוש הספירות הראשונות. ידוע שהזמן הזה הוא הכוח של עשו שכוחו גדול ביותר ואדם צריך לדעת בחכמה ובתבונה איך ליישר את דרכו ולעבור את הימים האלה בלתיקון ולא לקלקל, להביא את עצמו שיצא משלושת השבועות האלה כשידו על העליונה ולא ח"ו להפסיד נכסים חשובים בנפש שלו ודברים חשובים בחיים שלו.

וידוע ששלושת הספירות הראשונות הן חכמה בינה ודעת, חכמה זה הרעיון הראשון שעולה בדעתו של האדם, בינה זה התכונן שבו האדם מתכנן לעשות את הדבר שעלה בדעתו בחכמה, דעת זה מתי שהאדם מגיע למצב לפעול ולעשות את מה שחשב ותיכנן. נמשול את זה לאדם שעלה בדעתו לבנות בניין זה הרעיון, החכמה. אחרי כן יש את הבינה ללכת למצוא אדמה להשיג אישורים וכסף לבנות את הבניין ודעת זה איך לבנות את הבניין.

הגדולה של האדם בשלושת השבועות האלה לסדר את עצמו בחכמה ובתבונה ליישר את החכמה הרעיונות, את הבינה התכנונים ואת הדעת להוציא לפועל את הדברים. והשטן מרקד ומנסה להפריע ולהשחית כל חלקה טובה. כל הנזקים הגדולים שיצאו לאדם במשך השנה, שורשם מהזמן הזה מי"ז בתמוז עד ט' באב.

ואמרו רבותינו הקדושים שתורה שבכתב היא כנגד החכמה, המשנה היא כנגד הבינה והגמרא היא כנגד הדעת. לכן בשלושת השבועות אנו נוהגים בק"ק "שובה ישראל" בשבוע הראשון לסיים את התורה נביאים וכתובים בצוותא כולם שבת אחים גם יחד, נחזק את הרעיון שיהיה בו רעיון אמיתי וישמר מכל רע. בשבוע השני של בין המצרים לסיים את המשנה שזה כנגד הבינה שהתוכניות יהיו נכונות וטובות. ובשבוע השלישי של שלושת השבועות לסיים את הגמרא שזה כנגד הדעת. ובשבעה שבועות הנותרים עד ראש השנה זה זמן לעבוד על הלב, לתקן וליישר אותו וכך להיכנס לראש השנה במדרגה גדולה ורמה ונקבל עול מלכות שמיים כמו שצריך.

סרקו את הברקוד החדש והצטרפו לקבוצה של כבוד האדמו"ר רבי יאשיהו יוסף פינטו שליט"א

נפש הדי"ק

אחד מהיסודות הגדולים בימים אלה, בין המצרים, הזמן שלפני תשעה באב, זה לדעת כל הזמן בנפש ובדעת שלנו יסוד גדול, שאדם גם אם הוא פגע בר, גם אם הוא עשה לך דבר שכואב וקשה, כל רגע שעובר, המהות של האדם משתנית. אז אם יש לך כעס על אדם על משהו שהוא עשה לך, תדע שהמהות שלו אחרי רגע שהוא עשה לך, השתנתה. ואז אתה כועס, שונא, רב עם מישהו ועם משהו שלא נמצא עכשיו, כי מה שהוא פגע בך לפני שעה או לפני שבוע היום, הוא כבר השתנה ונהיה אדם אחר ועברו אצלו מחשבות אחרות, מעשים אחרים, לימוד תורה, מצוות, דברים אחרים. ומה שהוא פגע או עשה לך לא טוב, השנאה שאתה לוקח על אותו אדם, היא לא קיימת עכשיו, אלא זה דבר שעבר וחלף וזה לא נמצא עכשיו אז הפגיעה והמחלוקת שאתה חי איתה היום, היא לא אמיתית, היא לא נכונה..

כל דבר שאדם עושה לך רע, עובר ימים, זה עבר, הוא שכח, על מציאות אחרת, עברו הרבה מים בים מאותו זמן ואם תחזיק מחלוקת ותחזיק ריב על מה שהיה פעם, זה לא אמיתי ולא נכון וזה לא רצוי. לכן אדם צריך ללמוד, דברים שעשו לו פעם, תמשיך הלאה, אל תחיה אותם. אם תחיה את הבעיה לא תגיע לשום מקום ותחיה רק את העבר ולא תחיה את העתיד.

"ומקנה רב היה לבני ראובן ולבני גד עצום מאד"
בזכות שהקיפידו שבט ראובן ושבט גד לאכול רק מן זכו למקנה רב ועצום.

התורה הקדושה אומרת לנו בפרשת השבוע "ומקנה רב היה לבני ראובן ולבני גד עצום מאד" נבוא ונשאל למה התורה מציינת שלשבט ראובן ושבט גד היה מקנה רב, מאיפה היה להם מקנה רב?

כתוב בספרים הקדושים מתי שבני ישראל היו במדבר ואכלו את המן, באחד הימים באו למשה ואמרו "ועתה נפשונו יבשה אין כל בלתי אל המן עינינו" (במדבר יא, ו) נמאס לנו לאכול את המן, רוצים לאכול בשר. משה רבנו אומר לקב"ה שהוא לא יכול לחיות ומעדיף למות, אין לו מאיפה להביא להם בשר. הקב"ה אומר למשה לאסוף שבעים זקנים ויביא לעם ישראל בשר, משה רבנו לא יכל להביא להם בשר בכוחות עצמו, משה היה כולו קדוש ויכל להביא רק מן. הביאו שבעים זקנים שגם יש להם גשמיות, כי אדם עם גשמיות יכול להביא גשמי והם הביאו את הבשר.

להרבה אנשים מעם ישראל היה גם צאן ובקר, שחטו והתחילו לאכול בשר. שבט גד שהיו קרובים לרב שלהם משה, לא הסכימו לאכול בשר ואכלו רק את המן מהשמיים, לכן היה להם הרבה צאן ובקר כי לא שחטו שום בהמה.

אדם שיחשוב רק על צער השכינה בלי הצער הפרטי שלו מיד יביא את המשיח

על הפס' "ומאז באתי אל פרעה לדבר בשמך הרע לעם הזה והצל לא הצלתי את עמך" (שמות ה, כג) אומר ה"נעם אלימלך" (שמות, ד"ה. וישב משה) דהנה אנחנו בגלות המר הזה אשר בצרותינו לו צר וגלתה השכינה עמנו, אין לנו לדאוג ולהתאונן אלא על גלות השכינה, ולא לחשוב כלל על צרותינו כי אם על צער וגלות השכינה, ואילו היה מגמותינו וצערנו רק על צער השכינה ולא צערנו, בודאי היינו נגאלים מיד, אך כי בשר אנחנו ובלתי אפשר לסבול לנו צרותינו ומכאובינו, לכן ארכו לנו הימים בעווננו הרבים בגלות המר, מחמת שאנו משתתפים צערינו עם צער השכינה ואנו חוששים על צערינו, ואילו היה צדיק אחד כנ"ל, היה מציל את כל העולם כולו מן הגלות. וזה שאמר משה רבינו ע"ה "ומאז באתי לדבר בשמך", פירוש כל דבורי לא היה רק בעבור שמך הגדול והקדוש שהוא בגלות ולא בשביל גלותינו.. מן הראוי היה שיגאלו ישראל מיד "ומדוע הצל לא הצלתי". דברים אלו של הנעם אלימלך פחד ואימה, בכל העולם כולו אם יהיה צדיק אחד בדור שיחשוב רק על צער השכינה ולא יכניס שום צער פרטי שלו מיד יבוא המשיח.

יודע מה שמסופר על ה"ישמח משה" שעמד פעם בהושענא רבה פתח את ההיכל ואמר "ריבוננו של עולם, אם תחשוב שמה שאני מתפלל כ"כ על הגאולה הוא מפני טובתי אני מקבל עלי שלא יהיה לי שום חלק בגאולה השלימה, רק שיהיה הדבר ויתרבה כבוד השמיים. ואם תחשוב שעל כל פנים אני מצפה שיהיה לי חלק לעולם הבא, הרי גם זה אני מקבל עלי שאם ארד לשאול תחתית ולנצח נצחים לא אראה שום אור אעפ"כ אני רוצה בדבר, רק שיתגדל ויתקדש שמייה רבא מיד".

אדם שידע לנתק את עצמו מהצער הפרטי שלו ולחשוב רק על צער השכינה, המשיח מיד יבוא. האדם היחיד שהגיע לדרגה הזו הוא משה רבנו שידע לנתק את הצער של כלל עם ישראל מעצמו ולחשוב רק על צער השכינה. צריך לעבוד על עצמנו להפסיק לחשוב על הצער שלנו ועל הכאבים שלנו אלא רק על צער השכינה, או לנו אוי לנו שהנעם אלימלך אומר שיהיה רק צדיק אחד בדור בכל העולם כולו שיחשוב רק על צער השכינה לבד, מיד יבוא המשיח והגאולה תהיה מיד.

כמה אנחנו צריכים לעבוד על עצמנו ולחשוב על צער השכינה, עכשיו ימי בין המצרים חורבן בית המקדש כל אחד חושב על עצמו קשה לי, כואב לי צר לי ולא טוב לי, האדם יחשוב על הקב"ה על צער השכינה. נעבוד על עצמנו להפסיק לחשוב על הכאבים שלנו ולחשוב על הפרטי שלנו אלא על הכלל על הקב"ה, על הצער של השכינה. נשתדל לעבוד על זה חזק ונזכה לישועה גדולה.

שאלה:

כבוד הרב אשתי מונעת ממני לעשות מה שהרב אומר, מה עלי לעשות?

תשובה:

קודם כל, צריך לכבד את האשה ולפעמים הרבה מהדברים שמישהו מונע, זה משהו שכואב לו בלב, הוא לא יודע איך להגיד לשני, "כואב לי דבר פלוני בלב", אז הוא נתפס במשהו והוא אומר "זה - לא", כי הוא רוצה להכאיב לו חזרה. לפרק את מה שכואב אצל האשה בלב ואז גם זה יתפרק מיד. הרבה בעיות שיש הן בעיות נלוות לבעיות קודמות שיש, תשבור את הבעיה הקודמת ואז הבעיה הנלוות תיפול. אז האישה שעומדת ואומרת לבעלה "אל תעשה את זה" - כי יש בעיה בלב שלה אחרת, תפרק את הבעיה האחרת והדבר הזה ישתחרר.

"אלה מסעי בני ישראל אשר יצאו מארץ מצרים"
כל אדם עובר מ"ב מסעות בחייו כאשר מהמסע הראשון נמשכים כל הכוחות לשאר המסעות

פטורים. רבותינו הקדושים אומרים שמדובר על חירש שנולד חירש, אדם שפעם שמע ונהיה חירש לא פטור מהתורה, כי פעם הוא שמע. מי שפעם שמע, ראה או דיבר, המחויבות שלו היא מחויבות נצחית, כי אם פעם הגיע לדרגה גבוהה של שמיעה של ראייה או דיבור הוא יכול להגיע לדרגה הזו שוב אפילו שעכשיו הוא חירש. אדם שהגיע לדברים נשגבים פעם אחת, תמיד הוא יגיע לדברים נשגבים, אדם שפעם ראה את האור הגדול, תמיד יש עליו תביעה להגיע לאור הגדול.

המסע הראשון זה מסע הדבקות לקב"ה ואחרי שיש את המסע הראשון עם אור גדול ודבקות לקב"ה אנחנו מחוייבים להיות בכל המסעות על פי האור הראשון, המגדלור של המסע הראשון של הדבקות בקב"ה שממש נמשכת כל המחויבות שלה נמשך האדם בשאר המסעות.

ואנחנו מפיצים!!

עלות השתתפות בהפצת
50 ספרים - 300 ש"ח
לפרטים 052-510-6-510

אנחנו מוצאים בפרשת השבוע שיש מ"ב מסעות, ארבעים ושתיים מסעות ורבותינו הקדושים אומרים שכל יהודי מהיום שיוצא מבטן אמו עד יום מותו עובר ארבעים ושתיים תחנות, עניינים בחיים שכל יהודי צריך לעבור בחיים שלו. אבל מקשים רבותינו קושיה חזקה, אם נספור את המסעות נמצא רק ארבעים ואחד מסעות ולא ארבעים ושתיים, אם כך איך התורה הקדושה אומרת שיש ארבעים ושתיים מסעות?

רבותינו הקדושים מתרצים ואומרים, התורה הקדושה אומרת (שמות יט, ד) **"וְאַשָׁא אֶתְכֶם עַל כְּנָפֵי נְשָׁרִים"** מתי שיוצאנו ממצרים בערב פסח, הקב"ה לקח את בני ישראל על כנפי נשרים עד בית המקדש ושם בירושלים בבית המקדש, הקריבו את הפסח ואז הקב"ה החזיר אותם לארץ מצרים והתחילה יציאת בני ישראל בארץ מצרים. אם כך רבותינו הקדושים מונים את היציאה על כנפי נשרים שהייתה בליל הסדר הראשון ליציאת בני ישראל ממצרים כמסע הראשון ואחרי כן עוד ארבעים ואחד מסעות, ביחד זה ארבעים ושתיים מסעות.

אבל צריך להקשות ולומר אנחנו אומרים שכל יהודי עובר ארבעים ושתיים מסעות, נבוא ונשאל מה העומק במסע הראשון שבו יצאנו ממצרים על כנפי נשרים, למה הוא נחשב כאחד המסעות שעוברים?

אלא אולי חשבנו לפרש ולומר יסוד גדול, ידוע שקוראים ליציאה ממצרים "יציאת מצרים" ולכאורה צריך להגיד "יציאת בני ישראל ממצרים" אלא אומרים רבותינו הקדושים אחרי מאתיים ועשר שנים שהיו במצרים והתרגלו לטבעים ולאופי של המצרים, המצרות הייתה טמונה בתוך עם ישראל. מתי שהקב"ה הוציא את בני ישראל ממצרים, הוא הוציא גם את המצרות מתוך בני ישראל וזה יציאת מצרים כי המצרות יצאה מתוך בני ישראל.

על פי זה אפשר לבאר ולומר כך, בכל יהודי יש את הרגע והזמן שהוא יוצא ומוציא את הרע מתוכו וחוזר לדרך השם לדרך הטובה. הרגע הזה הוא כמו שבני ישראל יצאו ממצרים בפעם הראשונה על כנפי נשרים, שהקב"ה לקח אותם לארץ ישראל לבית המקדש להקריב את קרבן הפסח הראשון.

כל אחד יש לו הרגע הזה המיוחד שבו מתעלה ונדבק בקב"ה וזוכה לדבקות עצומה בקב"ה ואחרי כן הוא יוצא ומתמודד עם החיים. כל אדם שחזר בתשובה וראה וחזה רגעים של קדושה, היו לו רגעים נשגבים שבהם כלום לא רואים ולא מרגישים כלום אלא רק קדושה וטהרה, רק רוממות ואחרי כן יוצאים להתמודד עם המסעות של החיים, עם ההתמודדות והמלחמה היומיומית של היצר הרע.

האדם צריך לדעת שלכל אדם יש ארבעים ושתיים מסעות, המסע הראשון זה ההתעוררות הראשונה והדבקות בקב"ה ואחרי ההתעוררות והדבקות הראשונה שהיא נמשלת ונחשבת כמו הלילה הראשון ביציאת מצרים על כנפי נשרים לבית המקדש שהגענו להתעלות הנפש הגדולה ולאור הגדול, אחר כך ההתמודדות של ארבעים ואחד מסעות.

הגמרא אומרת (חגיגה ב:) דבר מופלא גדול, חירש שוטה וקטן פטורים מכל התורה כולה, אם מישהו הזיק להם הוא חייב ואם הם הזיקו למישהו הם

ידעו צדיקים סגולה גדולה לאדם ליישוב הדעת, להיכנס לכובד ראש, ליישוב הדעת, אם אדם מרגיש בלבול הדעת וחוסר יציבות בדעת, יקפיד לומר את המשנה בפרקי אבות (ג, א):
עֲקִיבָא בֶן מְהַלְלָאֵל אֹמֵר: הִסְתַּכַּל בְּשֵׁלְשָׁה דְבָרִים, וְאִין אַתָּה בָּא לִידֵי עֲבָרָה. דַּע, מֵאִין בָּאת וְלֵאן אַתָּה הוֹלֵךְ וְלִפְנֵי מִי אַתָּה עֵתִיד לְתַן דִּין וְחֲשׁוֹנָן. מֵאִין בָּאת? מִטְּפָה סְרוּחָה; וְלֵאן אַתָּה הוֹלֵךְ? לְמָקוֹם עֶפְרָרְמָה וְתוֹלְעָה; וְלִפְנֵי מִי אַתָּה עֵתִיד לְתַן דִּין וְחֲשׁוֹנָן? לְפָנֵי מַלְךְ מַלְכֵי הַמֶּלֶךְ כִּים, הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא.

ידעו צדיקים כל פעם שאדם מרגיש בלבול הדעת, חוסר יישוב הדעת, חוסר יציבות הדעת, אדם יאמר את המשנה הזו ויראה יישוב הדעת ויראה נחת ויראה כובד ראש בכל העניינים.

מסופר על רבי שמשון מאוסטרופולי שהיה קודש קודשים, שהגדולה והמעלה של רבי שמשון מאוסטרופולי אי אפשר להבין ולשער ולתאר את הקדושה והמעלה הרמה של רבי שמשון מאוסטרופולי.

מסופר שבאחד מימי חודש אלול הוא פגש את היצר הרע והוא ראה שהפנים של היצר הרע עצובות מאוד והוא שאל אותו "למה אתה עצוב? למה נפלו פניך ואתה נראה בעצבות גדולה?"

אמר היצר הרע לרבי שמשון מאוסטרופולי שכל השנה כולה הוא עבד להחטיא ולהכשיל את כל עם ישראל, וכל השנה כולה הוא עשה עבודה קשה ביותר. והנה פתאום, חודש אלול מגיע וכולם קמים לסליחות, מתפללים, עושים תשובה, מתקרבים לקב"ה וכל העבודה שלו הלכה לריק. כל מה שהשקיע ועבד כל השנה, ירד לריק.

אחרי כן עבר ראש השנה, בעשרת ימי תשובה רבי שמשון מאוסטרופולי עוד פעם פוגש את השטן והוא רואה שהשטן שמח. הוא שאל אותו "למה אתה שמח? למה הפנים שלך צוהלות ואתה שמח כל כך?"

אמר השטן לרבי שמשון מאוסטרופולי, עליתי בראש השנה לפני הקב"ה ובכיתי וטענתי ואמרתי שכל מה שעשיתי הלך לריק ועבדתי לחינם ועבדתי לשווא, ואני מבקש מהקב"ה שיתן לי הזדמנות עוד פעם להחטיא ולהכשיל את עם ישראל.

ואמר השטן לרבי שמשון מאוסטרופולי שנתנו לו הזדמנות. ומה ההזדמנות? יש אונייה גדולה שמתקרבת לעיר, למדינה שמלאה באתרוגים ונתנו לי הזדמנות לעשות חור באוניה ואז להחטיא את כל עם ישראל ולהכשיל אותם בחג הסוכות שלא יהיו להם אתרוגים. רבי שמשון מאוסטרופולי ראה את השטן שמח וכו', המשיך.

סוף חג סוכות פוגש שוב רבי שמשון מאוסטרופולי את השטן ושוב הוא רואה שהשטן עצוב מאוד, שאל אותו רבי שמשון מאוסטרופולי "למה אתה עצוב?" הוא אמר לו, כן האוניה התמלאה במים, רוב האתרוגים נפסלו, נשארו אתרוגים בודדים. ועם ישראל מה עשו, הלכו ולקחו את האתרוגים הבודדים לכל עיר וכל עיר השקיעה סכום עצום ביותר של כסף, לפחות שבכל עיר וכל כפר יהיה אתנו אחד שכולם יברכו עליו. אז עוד פעם נכשל ולא הצליח. השטן מבסס כל הזמן לעשות תחבולות וזמימות בכדי להחטיא את האדם ולהעלות לקטרט ולרדת ולקחת את הנשמה של האדם.

אבל גם האדם "בְּתַחְבֻּלוֹת תַּעֲשֶׂה לָךְ מִלְחָמָה" (משלי כד, ו), כל מה שהשטן מנסה להפיל אותך אתה תעשה הפוך, יותר. וכל ניסיון של השטן שאתה עובר אותו, תדע שעלית עוד מדרגה והתקדשת ועלית לעוד דרגה. לכן מתי שאדם רואה שהוא עומד בפני יצר הרע, בפני דברים קשים, ולא נותן לשטן להכשיל אותו והוא הולך כנגד והוא עושה כנגד דברים, ומקדש ומחזק את עצמו כנגד. תדע שהקב"ה כנגד נותן לך דברים עצומים, דברים גדולים, דברים שאתה תזכה ותראה בהם ישועה גדולה. יהי רצון שהקב"ה ישפיע עלינו שפע גדול ויתן לנו כוח לעבודתו יתברך והחודש אלול הזה נקדש את עצמנו ונעלה ונתעלה ונזכה לכל הטוב.

יש סיפור על ה"ארי" הקדוש, מסופר על הארי הקדוש שהיה יושב בצפת, צדיק גדול שקראו לו הרב גלנטי, הרב גלנטי היה קודש קודשים והרב גלנטי היה צדיק וגם היה עשיר שהיה לו עסקים והיה נותן צדקות עצומות. פעם אחת הוא בא להתפלל בבית הכנסת של הארי" הקדוש, איך שהוא נכנס הארי" הקדוש אמר לו אתה צדיק אבל יש לך בפנים פנים של גזל, נגבת, מה נגבת. רבי משה גלנטי היה בצער אמר, אף פעם לא נגבת כל חיי ביושר, הכל כתוב בעט ודף, אף פעם לא נגבת, איך הרב אומר שנגבת.

אמר לו הארי" הקדוש תבדוק. רבי משה גלנטי היה מבוגר הלך למפעל שלו, קרא לכל העובדים, לקח קערה גדולה מילא אותה בכסף ואמר לכל העובדים, מי שחושב שאני חייב לו כסף וגנבתי לו או לקחתי לו בבקשה הרי זכין לאדם שלא בפניו (קידושין כג.), יבוא ויקח. כולם שתקו כולם אמרו ח"ו לא החסרת מאף אחד מאתנו, כל מעשיך ביושר, כל מעשיך בעדינות, ח"ו אמר הרב כך. פתאום קמה אשה זקנה מבוגרת, באה לקערה, ערבבה את כל הכסף לקחה שני שטרות, שמה בכיס ואמרה זה שלי. שאל אותה רבי משה גלנטי למה, היא אמרה, זה מגיע לי, זה שלי.

רבי משה גלנטי שמח, הלך למחרת לישיבה, לבית הכנסת של הארי" הארי" פוגש אותו ואומר עכשיו אין גזל בפנים שלך, עכשיו אתה נראה טהור, אין גזל בפנים שלך. הארי" הקדוש כך אמר, שאל אותו רבי משה גלנטי, הרב תסביר לי מה, למה אתה אומר כך, מה קרה. אמר לו, הרב משה גלנטי תדע שהאשה הזאת היא עובדת אצלך במפעל הרבה שנים, היא אשה מבוגרת והיא עובדת קשה והיא יודעת לעבוד יותר טוב מכולם וכל מה שהיא עובדת מגיע לה בעבודה בסכום יותר, אבל אתה לא חושב ככה, אתה לא נותן לה את זה ובלבד היא מרגישה שמגיע לה יותר ובאמת מגיע לה יותר, אפילו שקבעת איתה כך והכל טוב והיא לא באה אליך בתביעה קשה לבקש עוד כסף, אבל ככה קבעתם, אבל בלב שלה יש לה תלונות קשות עליך.

אמר הארי" הקדוש לרב גלנטי, תדע מה שהיא היתה חושבת שמגיע לה ולא נתת לה זה היה גזל ביד שלך וזה הפריע לך והדבר הזה עשה כתיב בפנים שלך, כתיב שהוריד אותך ועד שלא החזרת את זה לא תיקנת את זה. עכשיו כשהיא לקחה מה שהיא רצתה אז השם מחל לך, הסימן של הגזל שהיה בפנים שלך ירד מהפנים.

אדם צריך להיזהר זהירות גדולה ביותר, כל העניינים של הממון שלא יהיה גזל בידו, כי גזל מאבד את כל מה שיש לו, גזל מחריב את כל מה שיש לו. האדם צריך להיזהר שכל מעשיו יהיו ביושר הגון ובהגינות גדולה. מתי שאדם הולך ביושר ובהגינות, השם יתן לו שפע, השם נותן את השפע.

יש קונה עולמו בקבוצה אחת!

איך זוכים?

1. פותחים קבוצה בוואטסאפ של כבוד האדמו"ר.
2. מצרפים את כל אנשי הקשר שלכם.
3. שולחים מידי יום סרטונים ודברי חיזוק

וזוכים בברכה אישית עבורכם מכבוד האדמו"ר רבי יאשיהו פינטו שליט"א

צרו קשר - 052-5106510